

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. Плевен, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

при участието на секретаря ЙОВКА СТ. КЕРЕНСКА
като разглежда докладваното от ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА Търговско
дело № 20234400900055 по описа за 2023 година

Иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от М. И. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Плевен, бул. ***, чрез пълномощника - адв. П. А. от Пл.АК против ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***, като е предявен осъдителен иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД, с цена на иска 80 000,00 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 18.08.2022 г., по вина на застрахован по задължителна застраховка „ГО“ при ответното дружество, валидна към датата на настъпване на застрахователното събитие, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането 18.08.2022 г. до окончателното изплащане на сумата. Образувано е т.д. № 55/2023 г. по описа на ПлОС.

Ищецът твърди, че на 18.08.2022 г., около 11,25 часа, на път III-402, км. 25+420, в посока от с. *** към с. *** е настъпило пътно- транспортно произшествие между управлявания от него автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № *** и автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № ***,

управляван от Е. А. И. от гр. Ловеч. Съставен е Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 359р-17162/18.08.2022 г. на РУ на МВР – гр. Троян към ОД на МВР – гр. Ловеч. Образувано е Досъдебно производство № 245/2022 г. по описа на РУ на МВР – гр. Троян. В хода на ДП е установено, че причина за реализиране на ПТП са действията на Е. А. И. от гр. Ловеч, който, като водач на автомобил марка „***“, модел „***“, с рег. № ***, е нарушил правилата за движение по пътищата, като е навлязъл в лентата за насрещно движение, причинено от неправилни действия с волана. Вследствие на гореописаното пътно-транспортно произшествие на ищеца е причинено счупване на лявата голяма пищялна кост /външния кондил/въртел/ в областта на колянната става, множество порезни рани по лявата част на тялото и крайниците. Счупването на левия крак е причинило трайно затруднение на движението на левия долен крайник за не по-малко от два месеца и половина при нормално протичане на оздравителния процес, а порезните рани сами по себе си са причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Посочва се, че ДП № 245/2022 г. по описа на РУ на МВР – гр. Троян е спряно на основание чл.199 ал.1, чл.244 ал.1 т.1 вр. чл.25 ал.1 т.2 от НПК с Постановление от 17.03.2023 г. на РП – гр. Ловеч, тъй като виновният водач на МПС Е. А. И. е напуснал територията на Р. България и се намира на неизвестен адрес в Германия. Към момента на настъпване на горепосоченото ПТП, отговорността за вреди, свързани с притежаването и използването на лекия автомобил „***“, модел „***“, с рег. № *** е била покрита от ответното дружество, по силата на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирана в Застрахователна полица № BG/22/121003036248, с период на валидност от 26.10.2021 г. до 25.10.2022 г.

Ищецът твърди, че в резултат на настъпилото ПТП е претърпял и продължава да търпи множество болки и страдания, свързани с получените телесните повреди. Посочва, че при приемането му в Клиниката по ортопедия и травматология при УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ ЕАД в гр. Плевен е бил с изразен оток в областта на лява колянна става и силно болезнени активни и пасивни движения в областта на същата. На 20.08.2022 г. му е извършена оперативна интервенция на таза и долния крайник със среден обем и сложност, след която му е извършена гипсова имобилизация на крайника за срок от 45 дни. В резултат на претърпяната злополука е бил в отпуск, поради временна нетрудоспособност за периода от 18.08.2020 г. до 13.06.2023 г. -

общо 300 дни, като през това време не е работил, а отпускът му е продължен до 18.08.2023 г. Ищецът посочва, че е бил освидетелстван и от ТЕЛК, като през горепосочения период е провел 6 курса по рехабилитация и физиотерапия, с цел възстановяване на нормалната функция на увредения крайник. Твърди, че в първите дни след операцията и гипсовата имобилизация на левия долен крайник е изпитвал силни болки и страдания, нямал е възможност да се обслужва сам, което е наложило да бъде подпомаган от близките си. Посочва, че след изтичане на отпуска, поради временна неработоспособност, му предстои преглед в ТЕЛК, на който ще бъде взето решение дали ще бъде подложен на нова оперативна намеса, с цел отстраняване на костници, които създават пречка за пълното сгъване на крайника в коляното.

На следващо място, ищецът твърди, че след претърпяното ПТП страда от тревожност и нарушения в съня, като често употребява хапчета /аналгетици/ и чайове за успокояване и все още изпитва страх да управлява автомобил.

В исковата си молба, ищецът твърди се, че на 13.02.2023 г. е предявил писмена претенция към ответното дружество за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, вследствие на ПТП. Посочва, че към настоящия момент, след изтичане на срока по чл.496 ал.1 от КЗ, ответното дружество не му е изплатило застрахователно обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди.

Ищецът навежда доводи и относно приложимото материално право и основателността на предявения иск по чл.45 от ЗЗД - вина на застрахования в ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД водач на автомобил марка „***“, модел „***“, с рег. № ***, която в случаите на деликт винаги се презюмира, съгласно разпоредбата на чл.45 ал.2 от ЗЗД, а именно: противоправно поведение от страна на причинителя на вредите, неимуществени вреди, претърпени от пострадалия, пряка причинно-следствена връзка между поведението на деликвента и претърпените от ищеца вреди.

Ищецът счита, че за него е налице правен интерес от предявяване на настоящия осъдителен иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД с цена на иска 80 000,00 лв., за претърпени от него неимуществени вреди във връзка с настъпило на 18.08.2022 г.

застрахователно събитие (ПТП), в резултат на което са му причинени телесни увреждания, болки, страдания и психологически стрес, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта - 18.08.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

Моли съда, да постанови решение, с което да уважи предявените иски, със законните от това последици.

С исковата молба са представени писмени доказателства, направени са доказателствени искания по реда на чл.190 ал.1 от ГПК, направени са искания за назначаване на съдебно-медицинска и съдебно-психиатрична експертизи с поставени от ищеца задачи, както и е направено искане за допускане на гласни доказателства, а именно разпит на свидетели при режим на довеждане за посочените в ИМ обстоятелства.

Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея е изпратен на ответната страна за писмен отговор в срока по чл.367 от ГПК.

Постъпил е писмен отговор от ответното дружество в законовия срок, чрез процесуалния представител юрк. А. Г., в който се посочва, че исковата претенция е недължима, неоснователна и в противоречие с материалноправните разпоредби на КЗ. Признава се валидността на застраховката „Гражданска отговорност“, с която е застрахована отговорността на водача на МПС товарен автомобил „***“ с рег. № *** към датата на ПТП. Оспорват се твърденията, че ПТП е настъпило изцяло по причина и вследствие субективните действия на водача на МПС - товарен автомобил „***“ с рег. № ***. Оспорват се твърденията, че поради осъществяване на ПТП от 18.08.2022 г, за ищеца са настъпили в своята съвкупност и интензитет описаните в ИМ телесни травми и здравословни състояния. Оспорват се твърденията, че към настоящия момент ищецът все още търпи болки и страдания, както и че все още не се е възстановил от настъпилите травми. Оспорва се причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и твърдените от ищеца физически и психически състояния. Оспорва се размера на предявения по чл.432 ал. 1 от КЗ иск за неимуществени вреди, като изключително завишен, недължим и заявен в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл.52 от ЗЗД. Оспорват се твърденията относно продължителността на възстановителния период, както и че към настоящия момент ищецът все още не се е възстановил

напълно от настъпилите телесни увреди. Оспорват се твърденията за настъпили в причинно-следствена връзка с механизма на транспортния инцидент неимуществени вреди, техният интензитет и проявление, твърденията за периода, през който са търпени.

Твърди се, че е налице изключителен принос на пострадалия за настъпване на травмите при осъществяване на транспортния инцидент, извършени като водач на автомобил „***“. Твърди се, че причина за настъпване на телесните травми за пострадалия е извършено нарушение на разпоредбите на Закона за движение по пътищата и Правилника за прилагането му, както и че същите са възникнали поради непоставяне на обезопасителен колан по време на превоза. Сочи се, че с поведението си, в нарушение на разпоредбата на чл. 137А от ЗДвП, пострадалият е създал предпоставките за настъпването на травми при осъществяване механизма на произшествието и, че същият е улеснил тяхното възникване.

Ответникът прави възражение за недължимост на иска за лихва по претенцията за неимуществени вреди, като неоснователен, поради неоснователност на главния иск и разпоредбата на Кодекса за застраховане, съгласно която „лихва започва да тече след изтичане на крайния срок за признаване на застрахователя по предявената претенция по реда на чл.380 от КЗ“. Сочи, че искът за лихва е заведен за период от дата на настъпване на произшествието до дата на завеждане на иска.

Ответникът прави възражение и за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца на основание чл.78 ал.1 от ГПК. Оспорва размера на претендирания адвокатски хонорар, като прекомерен в случай, че надвишава минималните размери, съгласно Наредба № 1/2004 г. на ВАС към датата на възлагане на защитата по настоящото дело.

С писмения отговор са представени писмени доказателства, както и са поставени допълнителни задачи към исканите от ищеца съдебно-медицинска и съдебно-психиатрична експертизи.

Постъпила е допълнителна ИМ, в която се поддържат изложените твърдения в първоначалната ИМ и е направено доказателствено искане за допускане на съдебна автотехническа експертиза с поставени задачи, като се поддържат направените с ИМ доказателствени искания.

В допълнителната ИМ, ищецът твърди, че след завеждане на делото е преминал преглед в ТЕЛК към УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ ЕАД, като отново е освидетелстван с Експертно решение № 00291-099/19.06.2023 г. на ТЕЛК, а срокът на временната му неработоспособност е удължен с 60 дни. Издаден му е болничен лист № E20231432401/21.06.2023 г. за отпуск, поради временна нетрудоспособност за срок от 14.06.2023 г. до 13.07.2023 г., с който общата продължителност на отпуска му, поради временна нетрудоспособност става 330 дни. Сочи, че след завеждане на настоящото съдебно производство ответното дружество е предложило застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 15 000,00 лв., което предложение не е прието от него, поради прекалено ниския му размер.

С допълнителната ИМ са представени писмени доказателства.

Постъпил е допълнителен писмен отговор от ответника, в който се поддържат твърденията и възраженията в отговора на ИМ. Ответникът оспорва допълнителната ИМ, като неоснователна и недоказана.

С допълнителният отговор на исковата молба не се представят доказателства и не се правят доказателствени искания.

С Определение № 315/12.09.2023 г. по реда на чл.374 от ГПК е допуснат до разглеждане по същество предявеният от М. И. П., ЕГН*****, с постоянен адрес: гр. Плевен, бул. ***, чрез пълномощника - адв. П. А. от Пл.АК против ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК***, гр.София осъдителен иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД, с цена на иска 80 000,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ за причинени на ищеца неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 18.08.2022 г., в резултат на което на М. И. П. са причинени телесни увреждания по вина на застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, валидна към датата на настъпване на застрахователното събитие, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 18.08.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

Допуснати и назначени са съдебни експертизи с поставени задачи, допуснати са до разпит двама свидетели на ищеца в режим на довеждане за посочените в ИМ обстоятелства.

По делото е приет за безспорно установен и ненуждаещ се от доказване

факта, че към датата на процесното ПТП - 18.08.2022 г. за автомобил „****“, модел „****“, с рег. № *** е била налице валидно сключена застрахователна полица по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД.

Окръжният съд, като прецени доводите, изложени от страните и доказателствата по делото, намира за установено следното:

Предявеният осъдителен иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД е процесуално допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Разгледан по същество, същият е частично основателен.

Съгласно чл.432 ал.1 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл.380 от КЗ. Относно задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, чл.498 ал.3 от КЗ предвижда, че увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, само ако застрахователят не е платил в срока по чл.496 от КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

От представената по делото Застрахователна претенция от ищеца М. И. П., получена от ответника на 13.02.2023 г. е видно, че същият е предявил пред ответното Застрахователно дружество писмена застрахователна претенция по реда на чл.380 от КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 80 000,00лв., претърпени вследствие на произшествието и тъй като в срока по чл.496 ал.1 от КЗ ответникът не е отговорил на претенцията, то искът, предмет на настоящото производство е допустим. С Допълнителната искова молба, ищецът е заявил, че след завеждане на настоящото дело, ответникът му е предложил застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 15 000,00 лв., което предложение е било отхвърлено, поради прекалено ниския и неадекватен размер на обезщетението.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

На 18.08.2022 г., около 11,25 часа, на път III-402, км. 25+420, в посока

от с. *** към с. *** е настъпило пътно-транспортно произшествие между автомобил марка „***“, модел „***“, с рег. № ***, управляван от ищеца М. И. П. и автомобил марка „***“, модел „***“, с рег. № ***, управляван от Е. А. И. от гр. Ловеч. Във връзка с настъпилото ПТП е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 359р-17162/18.08.2022 г. на РУ на МВР – гр. Троян към ОД на МВР – гр. Ловеч, заве*** копие от който е приложен на л.16 от делото.

Образувано е досъдебно производство № 245/2022 г. по описа на РУ на МВР–гр.Троян, като с Решение № 61/17.08.2023 г., постановено по АНД № 239/2023 г. водачът на автомобил марка „***“, модел „***“, с рег. № *** - Е. А. И. от гр. Ловеч, е признат за виновен за извършено престъпление по чл.343 ал.1 б.„б“ пр.2 вр. чл.342 ал.1 от НК за това, че на 18.08.2022 г., на път III-402, км. 25+420 /с. ***, общ. Троян - с. ***, общ. Троян/, землището на с. ***, общ. Троян, при управление на МПС–товарен автомобил м. „***“, с рег. № ***, нарушил правилата за движение, установени в чл.20 ал.1 от ЗДвП и чл.16 ал.1 т.1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на М. И. П. от гр. Плевен - счупване на лявата голяма пищялна кост в областта на колянната става, което е довело до затрудняване /трайно/ на движението на левия крак за период от време не по-малко от два месеца и половина.

В хода на ДП е установено, че причина за реализиране на ПТП са действията на Е. А. И. от гр. Ловеч, който, като водач на автомобил марка „***“, модел „***“, с рег. № ***, е нарушил правилата за движение по пътищата, като е навлязъл в лентата за насрещно движение, причинено от неправилни действия с волана. Към момента на настъпване на горепосоченото ПТП, отговорността за вреди, свързани с притежаването и използването на лекия автомобил „***“, модел „***“, с рег. № *** е била покрита от ответното дружество, по силата на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективирана в Застрахователна полица № BG/22/121003036248, с период на валидност от 26.10.2021 г. до 25.10.2022 г.

С оглед направените оспорвания от ответника в писмения отговор, спорни по делото са въпросите, дали процесното ПТП е настъпило изцяло по причина и вследствие субективните действия на водача на товарен автомобил „***“, рег. № ***, дали на процесната дата 18.08.2022 г. за ищеца са

настъпили в своята съвкупност и интензитет описаните в исковата молба телесни травми и здравословно състояние, както и дали към настоящия момент ищецът все още търпи болки и страдания и не се е възстановил от настъпилите травми. Ответникът оспорва наличието на причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и твърденията на ищеца за физически и психически състояния, оспорва размера на предявения иск по чл.432 ал.1 от КЗ за неимуществени вреди, като счита същия за изключително завишен, недължим и в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл.52 от ЗЗД, оспорва продължителността на възстановителния период, както и твърденията на ищеца за търпени физически и психически болки и страдания, вследствие процесното ПТП в твърдения обем и интензитет, както и че продължава да търпи същите и към днешно време.

Ответникът твърди наличие на изключителен принос на пострадалия /ищеца/ за настъпване на травми при ПТП-то, поради извършени нарушения на ЗДвП от ищеца, като водач на автомобил „***“, а именно липса на обезопасяване чрез поставяне на обезопасителен колан по време на превоза, с което е нарушена разпоредбата на чл.137а от ЗДвП.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети писмени доказателства, събрани са гласни доказателства, като са изслушани свидетели, както и са допуснати и назначени съдебно-медицинска, съдебно-психиатрична и САТЕ експертизи. В съдебно заседание на 02.10.2023 г. ищецът и ответникът са оттеглили доказателственото искане за назначаване на съдебна автотехническа експертиза, като съдът е отменил на основание чл.253 от ГПК определението, постановено по реда на чл.374 от ГПК в частта му, в която е допусната и назначена съдебна автотехническа експертиза.

Като свидетели по делото са разпитани В. М. П. – майка на ищеца и В. Й. П..

От показанията на свидетелката В. М. П. – майка на ищеца се установява, че след претърпяното ПТП, ищецът е настанен в Клиника по ортопедия, където му е направена операция и му е поставен гипс. След изписването му от болничното заведение, свидетелката П. е посещавала дома на ищеца непрекъснато и го е транспортирала с автомобила си, където е трябвало да бъде закаран. Свидетелката сочи, че в началото ищецът не се е чувствал добре и тя се е грижила за храна и всичко останало, като му е

оказвала помощ при слизване от стълби, при влизане в кола. Гипсът е махнат на 49-тия ден, като след това е имало пет пъти по десет процедури физиотерапия. Свидетелката П. твърди, че ищецът все още изпитва болки в крака, като не може да го сгъва и не може да кляка напълно и се придвижва с една патерица, но дълго време е бил с две патерици. Сочи, че ищецът все още е в болнични, като се явява и на ТЕЛК, в началото е приемал много обезболяващи, страхувал се е, казвал е, че не може да спи и се чуди накъде да се завърти, да си сложи крака, защото изпитва страхотни болки. Свидетелката заявява, че болките сега не са чак такива, като в началото, но това е травма, която остава за цял живот. Сочи, че преди инцидента ищецът е бил физически активен и е спортувал. Освен това, същият има дете – момче в 8 клас, като преди инцидента е давал пари за неговата издръжка, а след инцидента изпитва притеснение не само за това, че не може да осигурява издръжката на сина си, а и за всичко – ток, вода, телефон, телевизия. Свидетелката П. заявява, че когато ходи у ищеца, му носи храна, като взима някои неща за пране, почиства му, мие чинии. Ищецът не е можел да се обслужва сам и да влиза в банята сам, но според свидетелката, явно неговата приятелка му е помагала за банята. Заявява, че не знае какви медикаменти е приемал ищецът, но тя е ходела да му купува лекарства с рецепта. Свидетелката твърди, че когато се е возил в автомобил, ищецът е изпитвал страх и се е притеснявал да не се случи нещо.

От показанията на свидетелката В. Й. П. се установява, че същата има отношения с ищеца М. П. от повече от 3-4 години, но не живеят постоянно заедно. Свидетелката заявява, че след настъпилото ПТП той е бил зле, като тя и майка му са се грижили за него. Той е бил зле и психически, като драстично е отслабнал с времето, защото е имал проблеми със съня. Притеснявал се е за детето – за пари и издръжка, защото не е разполагал със средства. Свидетелката сочи, че ищецът се е движел трудно, като тя и майка му са му помагали за баня, за хранене, за чистене, абсолютно за всичко. Ищецът не е можел да се обслужва сам в банята, поради което тя му е помагала. Това състояние е продължило много дълго, гипсът му е свален на 49-тия ден и е минало доста време, докато се стабилизира да е по-добре физически, както и психически, не се е хранел, което му е оказало влияние и много е отслабнал. Свидетелката П. заявява, че ищецът е ходел на физиотерапия, като продължителното лечение при счупения крайник, според нея, се налага, тъй

като той и сега има болки, не може да го стъва и куцука. Заявява, че ищецът е приемал доста хапчета, не е можел да спи, изпитвал е притеснения покрай детето, както и страх от това, което се е случило. Сочи, че по принцип, ищецът може да шофира, но го е страх от това, което е преживял. Освен това, заявява, че преди инцидента е спортувал, но сега не може да спортува.

По делото е допусната и назначена съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице доц. д-р С. Д. К.. Вещото лице дава заключение, че причиненото на ищеца М. И. П. вътреставно счупване на лявата голямопищялна кост /тибия/ в областта на страничния ставен нарастък /кондилус латералис/ е резултат на тъпа травма, в условията на реализираното ПТП, като е получено по индиректен механизъм - от огъване в коленната става навътре /медиално/ и натиск на страничния ставен израстък на бедрената кост върху отчупената част на големия пищял. Според вещото лице, уврежданията са в пряка причинна връзка с претърпяното ПТП. Приложеното лечение по повод счупването се изразява в стационарно лечение в периода 18.08.2022 г. - 21.08.2022 г., а именно наместване /под венозна анестезия/ и гипсова имобилизация на левия долен крайник за срок от 45 дни, както и последващи шест курса физиотерапия при свободен режим, в периода месец октомври 2022 г. - месец март 2023 г. (криотерапия, средночестотни токове, нискочестотно магнитно поле, ултразвук, парафинотерапия, лечебна физкултура). Вещото лице сочи, че при нормално протичане на оздравителния процес, полученото счупване на левия голям пищял налага обездвижване /имобилизация/ на крайника за срок от около 45 дни, като води до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник /възможността за самообслужване/ за около 5-6 месеца и на годността за физически труд за около 6-8 месеца. Срокът на възстановяване е свързан с изживяване на физическа болка, по-силна в острия период на травмата /в първите две-три седмици/, а впоследствие - при започване на раздвижването. Тъй като счупването е вътреставно, с вероятност за увреждане и на меки тъкани /ставни връзки и пр./, не може да се изключи възможността за болезненост в ставата и след приключване на оздравителния процес, най-вече при по-голямо физическо натоварване. По отношение на настоящото здравословно състояние на ищеца, вещото лице д-р К. заявява, че при проведения преглед на 10.10.2023 г. е установено добро физическо състояние на същия, тренирана мускулатура, а като последици от счупването отбелязва

морфологични, изразяващи се в лека асиметрия в двата долни крайника с по-голяма обиколка /с около 1 см./ на левите коляно, подбедрица и глезен и функционални, изразяващи се в леко ограничение на обема на сгъване в коленната става, без практическа стойност за придвижването. Съобразно приложените болнични листи, от получаване на травмата до 11.10.23 г., ищецът М. И. П. е във временна неработоспособност. По отношение на предвижданията от медицинска гледна точка за пълно възстановяване на ищеца, вещото лице заявява, че при наличните данни и съобразно особеностите на счупването, възстановяването от травмата позволява поддържане на добро физическо състояние, включително тренирана мускулатура, като не може да се твърди за пълно физическо възстановяване, тъй като е възможна провокирана болка при по-голямо физическо натоварване, а също и поява на спонтанна болка при по-резки метеорологични промени. Счупването на левия долен крайник е лекувано безкръвно /закрито/ наместване и обездвижване и според вещото лице, при наличните данни, липсва необходимост от открито оперативно лечение на травмата, като няма данни за провеждано лечение към настоящия момент. Вещото лице сочи, че липсват увреждания от контакт с обезопасителен колан, което не изключва възможността да е бил поставен, като заявява, че съобразно механизма на реализираното ПТП, липсата на увреждания по главата и гърдите е в полза на вероятността ищецът М. И. П. да е пътувал с поставен обезопасителен колан, а освен това, наличието на поставен обезопасителен колан не изключва възможността за травмата на левия долен крайник.

По делото е допусната и назначена и съдебно-психиатрична експертиза, изготвена от вещото лице д-р Е. В. К.. Вещото лице сочи, че преди процесното ПТП, ищецът М. И. П. е бил личност с динамично ежедневие, в което физическата активност е заемала важно място сред дейностите, доставящи усещане за полезност, удовлетвореност, лична и социална ангажираност, като активно се е интересувал от различни спортни занимания. Според вещото лице възникналите по време на инцидента травматични увреждания са довели до значително ограничаване на физическата активност на ищеца, като това е било изразено и по отношение на различни дейности във връзка със самообслужването. В този смисъл, ограничената физическа способност за самостоятелно и независимо функциониране е поставило пред

изпитание неговите способности за адаптация към новите житейски условия и в конкретната ситуация ищецът е изпитал различни интензивни емоции, като усещане за несправяне, непълноценност, зависимост от грижите на околните, безпомощност и безперспективност. Невъзможността за функциониране на нивото, предхождащо инцидента е генерирало гняв и враждебност. Налице е субективно възприятие за пропуснато време и възможности във връзка с възстановителния период. Вещото лице заявява, че емоционалните реакции на ищеца възникват като нормалпсихологична реакция, в резултат на преживеният инцидент. Интензивните емоции, които е изпитвал, несъмнено имат стресогенен характер, но същите не са изразени по интензитет и количество до степен, удовлетворяваща диагностичните критерии на МКБ-10 за поставяне на диагноза „Разстройство в адаптацията“ или „Посттравматично стресово разстройство“. В рамките на първия месец от инцидента, съзнанието на ищецът е било доминирано от актуалната соматична болка и в значително по-малка степен по отношение на негативните емоционални преживявания. Емоционалните и поведенчески реакции на ищецът в месеците след ПТП, както и към настоящия момент са нормалпсихологични, т.е. те са изводими от конкретната ситуация и не са израз на психично разстройство от раздела на разстройствата, свързани със стрес, в частност „Остра стресова реакция“, „Разстройство в адаптацията“ и „Посттравматично стресово разстройство“. Досежно настоящото психично здраве на ищеца и причинната връзка между процесното ПТП и настъпилото душевно разстройство, вещото лице заявява, че емоционалните реакции на гняв, безпомощност, усещане за несправяне и непълноценност, зависимост от грижите на околните, безпомощност и безперспективност, както и тези на гняв и враждебност, наред със субективното възприятие за пропуснато време и възможности във връзка с възстановителния период са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и към настоящи момент са значително редуцирани по отношение на техния интензитет.

По делото, като писмени доказателства са представени Застрахователна претенция от М. И. П., Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 359р-17162/18.08.2022 г. на РУ – гр. Троян, заверени копия от материали по досъдебно производство № 245/2022 г. по описа на РУ на МВР – гр. Троян, а именно: Протокол за оглед на местопроизшествие и фотоалбум към него, автотехническа експертиза и съдебно-медицинска експертиза, както и

Решение № 61/17.08.2023 г., постановено по АНД № 239/2023 г. по описа на РС – гр. Троян. Като писмени доказателства по делото са приложени и амбулаторни листове, болнични листове и епикризи, издадени на ищеца М. И. П. по повод здравословното му състояние във връзка с процесното ПТП.

В производството по иск с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ върху ищеца лежи доказателствената тежест да установи противоправно поведение от страна на делинквента, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, вина /която се презюмира/, наличие на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и застрахователното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и настъпване на застрахователно събитие, като юридически факт, пораждаш отговорността на застрахователя.

Отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахователен договор, а не от непозволено увреждане. Тази гражданска отговорност е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие – обстоятелство, което обуславя отговорност на застрахователя за всички причинени от него вреди при същите условия, при които отговаря самия причинител на вредите. По делото не е спорно наличието към датата на процесното ПТП на валидно застрахователно правоотношение между причинителя на вредата и ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Съгласно ТР № 5 от 05.04.2006 г. по т.д. № 5/2005 г. на ОСГК и ОСТК на ВКС, ако подсъдимият бъде признат за виновен с присъда, споразумение или с решение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание /както в настоящия случай/, актовете на наказателния съд, съгласно чл.413 от НПК и чл.300 от ГПК са задължителни за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В този смисъл, не се нуждае от доказване, а и съдът е обвързан да приеме установеното с Решение № 61/17.08.2023 г. по АНД № 239/2023 г. по описа на РС – гр. Троян, с което водачът на автомобил марка „****“, модел „****“, с рег. № *** - Е. А. И. от гр. Ловеч е признат за виновен за извършено престъпление по чл.343 ал.1 б.„б“ пр.2 вр. чл.342 ал.1 от НК за

това, че на 18.08.2022 г., на път III-402, км. 25+420 /с. ***, общ. Троян - с. ***, общ. Троян/, землището на с. ***, общ. Троян, при управление на МПС – товарен автомобил марка „****“, с рег. № ***, нарушил правилата за движение, установени в чл.20 ал.1 от ЗДвП и чл.16 ал.1 т.1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на М. И. П. от гр. Плевен - счупване на лявата голяма пищялна кост в областта на колянната става, което е довело до затрудняване /трайно/ на движението на левия крак за период от време не по-малко от два месеца и половина, като е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1000,00 лв. В случая не се налага изследването на въпросите дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, а се приема установеното в проведеното наказателно производство.

На следващо място, от доказателствата по делото е установено, че към момента на настъпване на процесното ПТП, отговорността за вреди, свързани с притежаването и използването на лекия автомобил „****“, модел „****“, с рег. № *** е била покрита от ответното дружество по силата на сключена застраховка „ГО“ на автомобилистите, обективизирана в Застрахователна полица № BG/22/121003036248, с период на валидност от 26.10.2021 г. до 25.10.2022 г. Съставен е и Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 359р-17162/18.08.2022 г. на РУ на МВР – гр. Троян към ОД на МВР – гр. Ловеч.Налице е застрахователно събитие, настъпило със застрахования през застрахователния срок, което, съобразно покритите рискове по договора, води до изплащане на застрахователна сума – обезщетение.

Относно интензитета и продължителността на търпените от ищеца вреди от получените в резултат на ПТП травматични увреждания, следва да се вземат предвид констатациите и изводите на съдебно-медицинската експертиза, според която, вследствие на настъпилото ПТП на ищеца М. И. П. е причинено вътреставно счупване на лявата голямопищялна кост /тибия/ в областта на страничния ставен нарастък /кондилус латералис/ в резултат на тъпа травма, в условията на реализираното ПТП, като е получено по индиректен механизъм - от огъване в коленната става навътре /медиално/ и натиск на страничния ставен израстък на бедрената кост върху отчупената част на големия пищял. Следва да се отчете и тежестта на получените травми, а именно, че се касае за причинено счупване на долен крайник на ищеца. Приложеното лечение по повод счупването е за срок от 45 дни, както и

последващи шест курса физиотерапия, като трайното затрудняване на движенията на левия долен крайник, т.е. възможността за самообслужване е за около 5-6 месеца, а годността за физически труд е за около 6-8 месеца. Срокът на възстановяване е свързан с изживяване на физическа болка, по-силна в острия период на травмата /в първите две-три седмици/, а впоследствие - при започване на раздвижването. Също така, вещото лице не изключва възможността за болезненост в ставата и след приключване на оздравителния процес, най-вече при по-голямо физическо натоварване, както и че не може да се твърди за пълно физическо възстановяване, тъй като е възможна провокирана болка при по-голямо физическо натоварване, а също и поява на спонтанна болка при по-резки метеорологични промени.

На следващо място, от приложените по делото като писмени доказателства болнични листове /л.77-87, л.117, л.134-136 от делото/ се установява, че за периода от 18.08.2022 г. до 11.10.2023 г. ищецът М. И. П. е бил във временна неработоспособност, вследствие получената фрактура на левия долен крайник. Видно от приложените експертни решения на ТЕЛК към УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ – гр. Плевен /л.87-88, л.116, л.133 от делото/ е, че ищецът М. И. П. е бил освидетелстван, като на същия е призната временна неработоспособност. Приложени са и амбулаторни листове /л.89-94 от делото/, от които се установяват посещения на ищеца при личния лекар по повод оплаквания във връзка с уврежданията, получени при процесното ПТП.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Досежно размера на обезщетението за неимуществени вреди, следва да се отбележи, че справедливостта изисква претърпените болки и страдания на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението за претърпени неимуществени вреди, вследствие на причинени телесни увреждания на увреденото от деликт лице. При определяне на справедливото обезщетение за неимуществени вреди следва да се вземат предвид във всеки конкретен случай установените по делото конкретни обстоятелства, свързани с характера и тежестта на самото телесно увреждане, интензитета и продължителността на търпените

физически и емоционални болки и страдания, прогнозите за отзвучаването им, както и икономическото състояние в страната към момента на увреждането.

В случая, обективните данни, събрани по делото сочат, че от процесното ПТП ищецът е получил вътреставно счупване на лявата голямопищялна кост в областта на страничния ставен нарастък, което е довело до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник, т.е. възможността за самообслужване е за около 5-6 месеца, а годността за физически труд е за около 6-8 месеца, като приложеното лечение по повод счупването, изразяващо се в стационарно лечение в периода 18-21.08.2022 г. – наместване /под венозна анестезия/ и гипсова имобилизация на левия долен крайник е за срок от 45 дни, както и последвали шест курса физиотерапия в периода месец октомври 2022 г. – месец март 2023 г.

При определяне на размера на неимуществени вреди следва да се отчете обстоятелството, че ищецът е в работоспособна възраст, както и негативното влияние, което инцидента е оказал върху неговата психика. Следва да бъде отчетен и фактът, че ищецът е имал нужда от помощ при обслужването и грижи от близки хора по време на възстановителния период. Следва да се вземе предвид и заявеното от вещото лице д-р С. Д. К. при разпита му в съдебно заседание, че тъй като пълно физическо възстановяване означава той да е в състоянието отпреди инцидента, след като има дискомфорт при по-голямо физическо натоварване или при рязка промяна на метеорологичните условия, то пълно физическо възстановяване, като преди травмата, няма да настъпи напълно. Освен това, от приложените писмени доказателства на л.133-136 от делото, а именно Експертно решение на ТЕЛК № 00402-126/24.08.2023 г., както и 3 бр. болнични листове за временна нетрудоспособност, издадени на ищеца за периода от 14.07.2023 г. до 11.10.2023 г. се установява, че ищецът все още не се е възстановил от получените при процесното ПТП травми, в който смисъл са и показанията на свидетелката В. П. – майка на ищеца, която заявява, че той все още изпитва болки в крака, като не може да го сгъва и не може да кляка напълно и се придвижва с една патерица. Във връзка с това, обаче, следва да се има предвид и отразеното в съдебно-медицинската експертиза, че лекото ограничение на обема на сгъване на коленната става към настоящия момент е

без практическа стойност за придвижването, както и че липсва необходимост от „открито“ оперативно лечение на травмата. Следва да се има предвид и обстоятелството, че самото произшествие е от такъв характер, че неизбежно води до негативни психични въздействия за пострадалия, свързани с преживения стрес. Едновременно с това следва да се отчете и обстоятелството, че психичното състояние на ищеца, свързано с емоционалните и поведенчески реакции в месеците след ПТП, както и към настоящия момент са нормалпсихологични, вследствие конкретната ситуация и не са израз на психично разстройство от раздела на разстройствата, свързани със стрес, както и че към настоящия момент са значително редуцирани по отношение на техния интензитет, съгласно заключението на вещото лице по назначената съдебно-психиатрична експертиза.

Съобразявайки така установените обстоятелства и конкретните икономически условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие, съдът намира, че в конкретния случай справедливо по смисъла на чл.52 от ЗЗД обезщетение за понесените от ищеца неимуществени вреди е в размер на 30 000,00 лв. За разликата над посочения размер до предявения размер от 80 000,00 лв. искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен, като такъв.

По възражението на ответното дружество за съпричиняване, следва да се отбележи, че съгласно чл.51 ал.2 от ЗЗД обезщетението за вредите, причинени на увредения може да се намали, ако сам той е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Следователно, релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който не би се стигнало до вредоносен резултат, наред с проявеното неправомерно поведение от страна на виновния за непозволеното увреждане. Обективният характер на съпричиняването е признат изрично от Върховния съд в ППВС № 17/1963 г. – т.7.Пленумът на Върховния съд е приел ,че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат, а не и на вина.

Възражението за съпричиняване, в случая, се основава на твърдение на ответника за нарушение на правилата за движение по пътищата от страна на

ищеца, свързано с липса на обезопасяване чрез поставен предпазен обезопасителен колан. Съдът намира, че по делото не са представени доказателства, от които да се установява това обстоятелство, като такова не е установено и с крайния съдебен акт, с който е приключило наказателното производство. Освен това, вещото лице по назначената съдебно-медицинска експертиза в своето заключение сочи, че липсват увреждания от контакт с обезопасителен колан, което не изключва възможността да е бил поставен, като заявява, че съобразно механизма на реализираното ПТП, липсата на увреждания по главата и гърдите е в полза на вероятността ищецът М. И. П. да е пътувал с поставен обезопасителен колан, а освен това, наличието на поставен обезопасителен колан не изключва възможността за травмата на левия долен крайник. В заключението на автотехническата експертиза, изготвена в наказателното производство, в.л. инж. Д. Д. е посочил, че водачът на автомобил „***“ /ищецът в настоящото производство/ се е движил правилно и не е имал възможност да предотврати ПТП-то.

Предвид горното, съдът намира за неоснователно възражението на ответника за наличие на съпричиняване на вредата от страна на ищеца.

В действащия КЗ изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите по чл.429 ал.2 т.2 от КЗ /по аргумент от чл.493 ал.1 т.5 от КЗ/, т.е. застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованият отговаря за нея пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на чл.84 ал.3 от ЗЗД. Въпреки това, в чл.429 ал.3 от КЗ е регламентирано, че лихвите за забава на застрахования по ал.2 т.2, за които той отговаря пред увреденото лице се заплащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума. В този случай, от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването на застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430 ал.1 т.2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователната претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна, т.е. отговорността на прекия причинител за лихви, считано от датата на непозволеното увреждане съществува, но същата /по силата на КЗ/ се поема от застрахователя от един по-късен момент, в който му е станало известно настъпването на застрахователното събитие. Не е налице законова възможност в тежест на застрахователя да се възложат и лихвите за времето от увреждането до

уведомяването му за това.

Във връзка с горното, по делото безспорно е установено, че ищецът е отправил претенция пред застрахователя за заплащане на обезщетение по повод процесното ПТП, получена от ответното дружество ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД – гр. София на 13.02.2023 г., респективно не се установи друга по-ранна дата, на която застрахованият да е уведомил застрахователя – ответник. Ето защо, единственият доказан момент, в който на застрахователя му е станало известно настъпването на застрахователното събитие е 13.02.2023 г., която дата следва да се приеме за датата, от която тече законната лихва за забава върху присъденото обезщетение.

С оглед горното, съдът намира за неоснователно възражението на ответното дружество, че лихва за забава се дължи след заявяване на извънсъдебната претенция и след изтичане на рекламационния срок по чл.496 ал.1 от КЗ, т.е. след изтичане на срока за произнасяне на застрахователя по предявената извънсъдебна претенция. Съгласно разпоредбата на чл.429 ал.3 от КЗ от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430 ал.1 т.2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Предвид изложеното, следва да бъде осъден на основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД ответникът ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК ***, гр. София, 1700, район „***“, бул. ***, представлявано от С. А. – Изпълнителен директор и И. И. – Изпълнителен директор да заплати на ищеца М. И. П., ЕГН *****, гр.Плевен, бул. *** сумата от 30 000,00 лв. /тридесет хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди /болки и страдания/, вследствие получени телесни увреждания, в резултат от настъпило ПТП на 18.08.2022г. по вина на застрахован по Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното дружество, обективирана в Застрахователна полица № BG/22/121003036248, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на Застрахователната претенция – 13.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата до претендираната сума от 80 000,00

лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, в резултат на настъпило ПТП на 18.08.2022 г. по вина на застрахован по Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, както и за заплащане на законна лихва, считано от датата на увреждането 18.08.2022г., искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

При този изход на делото и на основание чл.78 ал.6 от ГПК ответникът ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД – гр. София, ЕИК *** следва да бъде осъден да заплати в полза на Пл.ОС държавна такса върху уважената част от предявения иск в размер на 1200,00 лв., както и следва да бъде осъден да заплати в полза на Пл.ОС част от разносните за вещи лица, направени от бюджета на съда, тъй като ищецът е освободен от заплащането на такси и разноски по делото, съразмерно с уважената част от иска в размер на 243,75 лв.

Следва да бъде осъден ответникът ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД – гр. София, ЕИК *** да заплати на основание чл.38 ал.2 от ЗА на адв. П. А. от ПлаК – пълномощник на ищеца, осъществил безплатна адвокатска помощ, адвокатско възнаграждение в размер на 3050,00 лв., съгласно чл.7 ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съобразно отхвърлената част от предявения иск и представения Списък на разносните по чл.80 от ГПК от ответното дружество /в размер на 790,00 лв. – депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение/, ищецът М. П. следва да бъде осъден на осн.чл.78,ал.3 от ГПК да заплати направените деловодни разноски за настоящата инстанция от ответника в размер на 296,25 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.432 ал.1 от КЗ вр. чл.45 от ЗЗД и чл.52 от ЗЗД ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД , ЕИК * , със седалище и адрес на управление: гр. София, 1700, район „****“, бул. ***, представлявано от С. А. – Изпълнителен директор и И. И. – Изпълнителен директор ДА ЗАПЛАТИ на М. И. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Плевен, обл. Плевен, 5800, бул. *** сумата от **30 000,00 лв. /тридесет хиляди лева/**, представляваща застрахователно обезщетение за причинени**

неимуществени вреди /болки и страдания/, вследствие получени телесни увреждания, в резултат от настъпило ПТП на 18.08.2022 г. по вина на застрахован по Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното дружество, обективизирана в Застрахователна полица № BG/22/121003036248, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на Застрахователната претенция – 13.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ЗА РАЗЛИКАТА** до претендираната сума от 80 000,00 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, в резултат на настъпило ПТП на 18.08.2022 г. по вина на застрахован по Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, както и за заплащане на законна лихва, считано от датата на увреждането 18.08.2022 г. **ОХВЪРЛЯ** иска, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.6 от ГПК ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД – гр. СОФИЯ, ЕИК * ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Пл.ОС държавна такса върху уважената част от предявения иск в размер на 1200,00 лв., както и в полза на Пл.ОС сумата от 243,75 лв.-разноски за вещи лица.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД – гр. СОФИЯ, ЕИК * ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл.38 ал.2 от ЗА на адв. П. А. от ПлаК – пълномощник на ищеца, осъществил безплатна адвокатска помощ, адвокатско възнаграждение в размер на 3050,00 лв., съгласно чл.7 ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 от ГПК М. И. П., ЕГН *** ДА ЗАПЛАТИ** направените деловодни разноски за настоящата инстанция от ответника **ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ЛЕВ ИНС“ АД – гр. СОФИЯ, ЕИК ***** в размер на 296,25 лв., съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____